

РЕШЕНИЕ

№ 992

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 14.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2768** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.38в, ал.4 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е на основание Решение № 3067/13.03.2024 г., постановено по адм.д. № 6727/2023 г. на ВАС, с което е отменено Решение № 1619/13.03.2023г. по адм. д. № 11144/2022 г. по описа на Административен съд – София – град, като делото е върнато за ново произнасяне съобразно задължителните за съда указания.

Първоначално по жалбата се е произнесъл АдмС – Добрич с Решение № 137/15.04.2022 г. по адм. д. № 59/2022 г. Същото е обезсилено и делото е изпратено за ново произнасяне от състав на АдмС – С.-град с Решение № 11172/06.12.2022 г., постановено по адм.д. № 5430/2022 г. на ВАС.

Оспорва се Решение №ЛДЖ-21-8/30.06.2021 г. на инспектор в Инспекторат към Висшия съдебен съвет /ИВСС/, с което на основание чл.38в, ал. 4 ЗЗЛД, е отхвърлена жалбата на Н. А. Н. от [населено място], вх. № 8075/17.05.2021 г., вх. рег. № ЛДЖ-21-8/17.05.2021 г. по описа на ИВСС, срещу действията на Административен съд /АдмС/ - В. като администратор на лични данни, изразяващи се в изискване на експертно решение на ТЕЛК № 3038/150 от 23.11.2020 г. по адм. дело №167/2021 г. по описа на АдмС - В.. В жалбата се твърди, че незаконосъобразно АдмС-В. е изискал решението на ТЕЛК от Агенция за социално подпомагане. Сочи се, че не знае да е имало производство за налагане на глоба и няма такова разпореждане на съда. Събирането служебно на ТЕЛК решението, според Н. съдържа лични данни, които стават достойние и на другата страна в процеса. По изложени в жалбата съображения

се иска отмяна на оспорения акт и налагане на глоба на АдмС – В..

В изпълнение на указанията на Решение № 3067/13.03.2024 г., постановено по адм.д. № 6727/2023 г. на ВАС жалбоподателят е призван и представляван от назначения му от АС – Добрич особен представител адв. Б. Б. АК – В..

За съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба от адв. Б., в която твърди, че е служебно ангажиран на същата дата и час, не възразява да се даде ход на делото и моли за отмяна на оспореното решение по подробно изложени съображения.

Ответникът – инспектор в Инспектората на ВСС Г. Г., за съдебно заседание редовно призван, не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – АдмС - В. не изразява становище по жалбата в настоящото производство.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в приложеното адм. д. №59/2022 г. по описа на АдмС – Добрич, включително образуваната в ИВСС преписка с вх.№1021/11.03.2022 г. и адм. д. №167/2021 г. на АдмС – В.. Нови доказателства в настоящото производство не са представени и не е поискано събирането на такива.

Административен съд - София-град, в настоящият съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред ИВСС е започнало на основание постъпила жалба с вх .рег. № ЛДЖ-21-8/17.05.2021 г. от Н. А. Н., в която са изложени твърдения за извършено от Административен съд - Варна, като администратор на лични данни, нарушение на правилата на защита на личните му данни. В жалбата е посочено, че Административен съд - Варна като администратор на лични данни е допуснал нарушение на правилата за защита на личните данни на жалбоподателя като страна по адм.д. №167/2021 г. по описа на съда при разглеждането на молбите му за освобождаване от такси и разноски на основание чл. 83, ал. 2 ГПК и за предоставяне на правна помощ на основание чл. 95, ал. 1 ГПК. Според твърденията в жалбата, нарушенията се изразяват в това, че по повод на посочените молби за освобождаване от такси и разноски, и за предоставяне на правна помощ, съдът е допуснал като доказателство по делото експертно решение на ТЕЛК, отнасящо се до него. Експертното решение е изискано с писмо 726/2021 г. по описа на съда. Според оспорвания приобщеното по делото експертно решение на ТЕЛК не е относимо доказателство за фактите от предмета на двете молби, от което прави извод, че съдържащите се в него лични данни са събрани от докладчика „от интерес" в нарушение на правилата за защита на личните данни. На следващо място, сочи, че след събирането им личните данни от експертното решение са били разгласени от докладчика по делото. С допълнителна молба от 25.05.2022 г., депозирана във връзка с дадени указания от инспектора в ИВСС, Н. е направил уточнение, че обжалва единствено действията по събирането и съхранението на съдържащите се в ЕР на ТЕЛК лични данни, тъй като необоснованото им събиране и съхранение създава необоснован риск те да бъдат разкрити от лица, които имат право на достъп до делото съгласно Правилника за съдебната администрация.

Във връзка с постъпилата жалба с писмо изх. № ЛДЖ-21- 8/01.06.2021 г. от АдмС - В. е изискано становище по същата, копия от писма рег. №347/29.01.2021 г и рег.

№726/25.02.2021 г. на АдмС - В., както и от всички искания на Н. Н., актовете на съда и постъпилите материали във връзка с молбата за освобождаване от такси и разноски. С писмо, вх. рег. №КЛДЖ-21-8/17.06.2021 г. по описа на ИВСС от АдмС - В. са постъпили справка за движението на адм.д. № 167/2021 г. по описа на съда, копия от материалите по делото и становище по жалбата от Административния ръководител на Административен съд - Варна. В представеното становище е посочено, че Експертното решение на ТЕЛК №3038/150 от 23.11.2020г. е изискано от Агенция „Социално подпомагане"- В. и е прието по делото, но не като доказателство, че са изпълнени основанията за освобождаване на жалбоподателя от заплащане на такси и разноски или за предоставяне на правна помощ, а в изпълнение на разпореждане на съда № 2540/24.02.2021 г. Това разпореждане е постановено по повод молба от жалбоподателя Н. вх. № 2661/18.02.2021 г., с която се иска отвод на съдия – докладчика по делото. Тъй като молбата съдържа множество обиди към съда е прието, че са налице предпоставките по чл. 143а, т. 3 АПК вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 91 от ГПК за налагане на глоба, поради което експертното решение е изискано законоустановено на всички обстоятелства относно естеството и тежестта на нарушението. С оглед на посочените факти е направен извод, че личните данни на жалбоподателя Н. са обработвани от съда правомерно, тъй като те са събрани по делото при изпълнение на законово задължение, което се прилага спрямо администратора.

С оспореното Решение № ЛДЖ-21-8/30.06.2021 г. жалбата на Н. е отхвърлена като неоснователна. Прието е, че Административен съд - Варна е администратор на лични данни в качеството си на публичен орган по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 26 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните), който обработва самостоятелно лични данни за целите на правораздавателната дейност, регламентирана в Конституцията на РБ, Закона за съдебната власт, Гражданско-процесуалния кодекс и други нормативни актове. Според мотивите на акта АдмС - В. е събрал законосъобразно от Агенция за социално подпомагане - В. личните данни на жалбоподателя, съдържащи се в експертно решение на ТЕЛК № 3038/150 от 23.11.2020 г.

Жалбоподателят е уведомен за решението на 02.07.2021 г., видно от приложеното към преписката заверено копие на известие за доставяне. Видно от приложените доказателства жалба срещу решението е постъпила на същата дата.

Видно от доказателствата, приложени към адм.д. №167/2021г. по описа на АдмС – В., делото е образувано на 21.01.2021 г. по жалба на Н. Н. срещу писмо УРИ365000-1198/12.01.2021 г. на директора на ОД на МВР – В.. С Определение №371/11.02.2021 г. производството по делото е прекратено на основание чл.159, т.1 и т.4 АПК. На 12.02.2021 г. жалбоподателят подава частна жалба срещу прекратителното определение. С определение от 15.02.2021 г. на Н. е предоставена правна помощ. С молба, подадена на 18.02.2021 г. жалбоподателят прави искане за отвод на съдията-докладчик по делото. С разпореждане № 2541/24.02.2021 г. е прието, че в тази молба са използвани множество обидни изрази, насочени към съда, поради което е налице основание за налагане на глоба на жалбоподателя. Тъй като на съда са били служебно известни обстоятелства относно здравословното състояние на Н., които са от естество да изключат налагането на глобата, съдът е разпоредил по делото да се изиска и приложи експертно решение на ТЕЛК № 3038/150 от 23.11.2020 г.

Същото е постъпило на 04.03.2021 г. и видно от данните по делото глоба не е наложена, като с разпореждане от 09.03.2021 г. жалбоподателят е предупреден, че при следващо отправяне на обидни думи такава ще му бъде наложена на основание чл. 143, ал. 1, т. 3 АПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 91 ГПК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законово предвидения в чл.38в, ал.4 ЗЗЛД 14-дневен срок от надлежна страна, адресат на оспореното решение, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – инспектор в ИВСС, в съответствие с предоставените му правомощия по чл.38в, ал.1 и ал.4, вр. чл.38б, ал. 1 ЗЗЛД и чл.94а, ал.1, т.3 и т.4, вр. чл.94б, ал.3 от Правилника за организацията на дейността на ИВСС и за дейността на администрацията и на експертите, обн., ДВ, бр. 103 от 27.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г.. Съгласно чл.38б ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон при обработване на лични данни от съда при изпълнение на функциите му на орган на съдебната власт, за каквото се твърди в настоящия случай, субектът на данни има право да подаде жалба до инспектората, която съгласно чл.38в, ал.1 ЗЗЛД се разглежда от инспектор, определен на принципа на случайния подбор от главния инспектор. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Съдът счита, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 АПК. При извършена преценка се констатира, че актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, включително фактически и правни изводи, въз основа на които жалбата е приета за неоснователна. Предвид това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146, т. 2 АПК.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбата, въз основа на която е образувано производството, е подадена в предвидения в чл. 38б, ал. 1 ЗЗЛД срок. Установява се, че ЕР на ТЕЛК постъпва по адм. д. №167/2021 г. по описа на АдмС – В. на 04.03.2021 г., а жалбата до ИВСС е подадена на 17.05.2021 г. Видно от приложения към преписката протокол за избор на инспектор, инспектор Г. Г. е определен на принципа на случайния подбор от главния инспектор, съобразно изискването на чл. 38в, ал. 1 ЗЗЛД. Правилно административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство.

Спазено е и изискването на чл.38в, ал.2 ЗЗЛД при разглеждането на жалбата да се събират данни, относими към твърдяното нарушение, включително и информация от администратора или обработващия лични данни. При произнасяне по съществуващото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и

изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на участниците в производството не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство. Решението е постановено след като е предоставена възможност на страните да изразят становище и представят писмени доказателства съобразно чл. 36 АПК. Предвид това съдът намира, че липсват предпоставки за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.3 АПК.

По правилното приложение на материалният закон съдът съобрази следното:

Спор по фактите няма. В процесния случай спорен е въпроса дали с изискване и прилагане по делото на ЕР на ТЕЛК, касаещо здравословното състояние на жалбоподателя, за ответника са били налице някои от основанията за обработване на личните данни на Н. Н., съдържащи се в същото.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД (изм. ДВ, бр. 17/2019 г.) по смисъла на закона "лични данни" е понятието по чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, който определя личните данни като: "всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице". Съгласно § 1, т. 3 "обработващ лични данни" е понятието по чл. 4, т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679 - означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която обработва лични данни от името на администратора.

В чл. 5, §1, буква е) от Регламент (ЕС) 2016/679 е разписан един от принципите, свързани с обработването на личните данни, според който същите следва да се обработват по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки ("цялостност и поверителност").

Според принципите, заложили в чл. 6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 личните данни са обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните и подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват /„свеждане на данните до минимум"/. Съгласно същата разпоредба обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред

такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Конкретно в настоящия случай съдът намира, че правилно ответникът е приел, че са били налице предвидените в чл.6, пар.1, б.,,в" и б.,,д" от Регламент (ЕС) 2016/679 условия за събиране и съхранение на лични данни на жалбоподателя, съдържащи се в изисканото и приложено по делото ЕР на ТЕЛК. Съгласно тези разпоредби обработването на лични данни е законосъобразно, когато е необходимо за изпълнение на законово задължение, което се прилага спрямо администратора, както и когато се осъществява при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора. Това е така, защото АдмС-В. е приел, че в молбата на Н., вх. № 2661/18.02.2021 г. се съдържат недопустими изрази, които са несъвместими със задължението на страните за добросъвестно упражняване на процесуалните права по начин, който засяга авторитета на съдебната институция като цяло. По силата на чл.143а, т.3 АПК съдът е овластен да налага глоби за използване на нецензурни думи, обиди и заплахи, насочени към съда. Глобата представлява процесуална санкция, която е предназначена да дисциплинира участниците в процеса и да ги мотивира към точно и добросъвестно изпълнение на задълженията им. Глобата може да бъде налагана служебно от съда, когато са налице предвидените в закона основания.

Споделят се мотивите на ответника, че за да прецени естеството и тежестта на нарушението по чл. 143а, т. 3 АПК, съдът се ръководи не само от естеството на нарушението (в какво се изразява то), но и от конкретното поведение на нарушителя, неговата обща правна култура, процесуален опит, здравословно състояние и др. Предвид това и в рамките на своите правомощия, съдът законосъобразно е изискал и приложил по делото експертно решение на ТЕЛК №3038/150 от 23.11.2020 г., съдържащо личните данни на жалбоподателя. Това е така, защото на база здравословното състояние на дадено лице може да се прецени дали да се наложи и в какъв размер да се наложи глобата. Видно от приложеното адм. д. №167/2021 г. на АдмС - В., глоба на жалбоподателя не е наложена.

Следователно, обработването на данните на жалбоподателя чрез събирането и съхранението им по адм. д. № 167/2021 г. по описа на АдмС - В. е в съответствие със закона – както с Регламент 2016/679 и ЗЗЛД, така и с принципите за определяне на глобата по ГПК и АПК.

По изложените съображения съдът намира жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спора и съобразно разпоредбата на чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Редовно направено искане за това от процесуалния му представител е направено с молба,

депозирана пред АдмС – Добрич на 25.03.2022 г., в която е изразено и становище по същество на спора (л. 27 от настоящето адм. д. № 2768/2024г.). Следователно, в производството пред АдмС – Добрич ответникът е представляван от юрисконсулт, при което му се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер, определен съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ които разноски се поставят в тежест на жалбоподателя. С оглед обема на извършената работа и предвид неучастието на юрисконсулт в настоящото производство съдът намира, че същите следва да бъдат определени в минимален размер от 100 лева. Следва да се посочи, че разноските за юрисконсултско възнаграждение се дължат от оспорващия независимо, че с Определение №2204/07.09.2021 г., постановено по адм. д. №198182021 г. на АдмС – В. е освободен от заплащане на държавна такса. Това е така, именно защото с това определение е освободен от заплащане само на държавна такса, не и от разноски. Предвид това Н. А. Н. следва да бъде осъден да заплати на ЮЛ, чийто орган е издал процесния акт, а именно на ИВСС разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, II о., 33-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Н. от [населено място] против Решение №ЛДЖ-21-8/30.06.2021 г. на инспектор Г. Г. в Инспекторат към Висшия съдебен съвет /ИВСС/, с което на основание чл. 38в, ал. 4 от ЗЗЛД е отхвърлена жалбата му вх. № 8075/17.05.2021 г., вх. рег. № ЛДЖ-21-8/17.05.2021 г. по описа на ИВСС срещу действията на Административен съд - Варна като администратор на лични данни, изразяващи се в изискване на експертно решение на ТЕЛК №3038/150 от 23.11.2020 г. по адм. дело №167/2021 г. по описа на Адм.С.-В..

ОСЪЖДА Н. А. Н. от [населено място] да заплати на Инспектората към Висшия съдебен съвет разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд – София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК!

СЪДИЯ: